

Förmanande lagstiftningar upptogs också i allmänhet jemväl frihetsstraff såsom påföljd för djurplåger, och det voro icke för mycket begärda. Att var svenska lagstiftning äfven i denna del höjde sig till jempridd med den utländska.

Da Riksdagen i likhet med motionären ansåg det önskvärdt, att straffskalan för djurplåger så ändras, att den kommer att ingå jemväl frihetsstraff, får Riksdagen anse, att Eders Kongl. Maj:ts förslag lätta utarbetas och för Riksdagen framföres till sådan förändring af 18 kap. 16 § strafflagen, att i straffsatsen för djurplåger upptages jemväl frihetsstraff till lämplig utsträckning.

N:o 49.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 19 april 1899.

— — — — — Andra Kammaren den 19 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion angående utarbetande af förslag till lag om sameganderätt till fast och lös egendom.

(Lagutskottets utlåtande n:o 10.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag om utarbetande af lag till reglerande af de rättsförhållanden, som uppkomma i följd af sameganderätt till fast eller lös egendom.

Riksdagen delar motionärens uppfattning, att lagstiftning på ifrågasatt område är af behovet påkallad. Det torde vara uppenbart, att, då tillgodogörandet af gemensam egendom såsom en helhet förutsätter ett gemensamt beslut, men inga bestämmelser finnas, huru ett sådant beslut skall åstadkommas, kollisioner icke kunna undgås, liksom ock att svårigheter ofta måste möta att vid förekommande behof få gemensamheten upplöst, då ingenstädes finnes stadgad, huru sådan upplösning skall ske. Riksdagen vill i detta hänseende särskildt fästa uppmärksamheten på de olägenheter, som kunna drabba de mindre, de fattigare delegarne. I den mån lagstiftning i ämnet åstadkommes, torde det kunna tagas för gifvet, att deras rätt till andel såväl i bestämmanderätten öfver den gemensamma egendomen som ock i den nytta, som af egendomen kan dragas, blir på

tillfredsställande sätt tillgodosedd, hvaremot under nuvarande förhållanden de ofta torde stå så godt som rättslösa gent emot de större delegarne.

Vid den lagstiftning i ämnet, som Riksdagen således anser böra ega rum, lär god ledning vara att erhålla af den utförliga lagstiftning, som redan förefinnes angående bolag, föreningar m. m.

Riksdagen får alltså hos Eders Kongl. Maj:t anhålla om utarbetande af lag till reglerande af de rättsförhållanden, som uppkomma i följd af sameganderätt till fast eller lös-egendom.

Stockholm den 19 april 1899.

Med undersåtlig vördnad.

Till Kongen.

Vid innevarande riksdag hafva enskilde motionärer väckt förslag om utredning af den andra beskattningsformen än fastighet m. m. angående skyldigheten att deltaga i byggnad och underhåll af kyrka med hvad dertill hörer så och af särskild sockerstiftelse samt af försäms och händelse.

Till stöd för sina förställningar hafva motionärerna anfört, bland annat, att fastighet m. m. är den uppskattade inkomsten af kapital af allmän eller enskild tjänst och af rörelse eller yrke uppginge till belopp, hvormån man fördom knappt kunna göra sig förställning, icke kunde anses i fråga om förmåga att bära allmänna bördor ega något förträde framför andra beskattningsformer; att andra näringsidkare i lika hög grad som jordbrukare hade intresse af de religiösa behofvens tillgodoseende; att rättskipiingens behöfva handhafvande för dem ofta till och med vore af större betydelse än för jordbrukare, då de på grund af sin

Riksdagens skrifvelse till Kongen, i anledning af väckta motioner angående ändring i gällande bestämmelser rörande skyldigheten att deltaga i byggnad och underhåll af kyrka m. m. samt försäms och händelse.

Lagutskottets utlåtande no 17.

Upläst och godkänd hos Kammaren den 19 april 1899.
— — — — —
Andra Kammaren den 19 — — — — —